

To all Sakam
Knigi members -
With love,
Julie James

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

Местото каде ќе дознаеш што навистина вреди да се прочита...

Наслов на оригиналот

A lot like love

© 2011 Julie James

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2012

Превод Ивана Николовска

Коректура Александра Христов

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Николовска

Маркет менаџер Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Нешто слично на љубов

Од авторот на Нека победи побобриот и Мојот лимен ФЕИ агент

Џули Џејмс

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Еџен

ОД МОМЕНТОТ КОГА Ник МекКол влезе во канцеларијата на неговиот шеф, тој знаеше дека нешто се подготвува.

Со оглед на тоа што работеше како специјален агент за ФБИ, тој беше експерт во читање помеѓу редови и декодирање на јазикот на телото на соговорникот, па често дознаваше сè што требаше да знае од еден невнимателно избран збор или суптилно движење. Ова беше вештина која многу често му се покажуваше како корисна.

Откако влезе во просторијата, тој гледаше додека Мајк Дејвис, специјалниот агент одговорен за канцелариите во Чикаго, си играше со капачето од неговата шолја со кафе од Старбакс (дури и тој одбиваше да го пие срањето кое го имаа во канцелариите) - гест кој многу од постарите агенти во канцеларијата го имаа забележано одамна. Тоа беше навика која го издаваше Дејвис и Ник многу добро знаеше што значеше таа.

Неволја.

Нова, долга тајна задача, претпоставуваше тој. Не дека работењето на тајни задачи му пречеше - впрочем, во изминатите неколку години, тајните задачи беа

единствениот тип на истраги со кои се справуваше. Но со оглед на тоа што тој штотуку заврши со една особено напорна задача, дури и нему му беше дојдено преку глава, дури и тој беше подготвен за мала пауза.

Седна на една од столиците пред бирото на Дејвис, гледајќи го неговиот шеф како го врти капачето околу чашата од Старбакс.

Срање, заебан беше. Сите знаеја дека вртењето на капачето во круг беше уште полошо од едноставното играње со него.

Ник знаеше дека немаше поента да се одолговлекува и врти одоколу, па прејде на главното. „Добро. Ајде пукај.“

Дејвис го поздравил со една широка насмевка. „Добро утро и тебе, сонце. И добредојде назад. Немаш поим колку ми недостигаа нашите пријатни разговори додека работеше на Fivestar.“

„Извини. Ајде ќе почнеме од почеток. Мило ми е што конечно се вратив, шефе. Фала.“

„Претпоставувам дека успеа да си ја најдеш канцеларијата без поголеми проблеми?“ праша Дејвис суво.

Ник заведе удобна позиција на столицата, дозволувајќи му на сарказмот да му влезе од едното уво и да му излезе од другото. Тоа беше вистина, додека работеше на операцијата Fivestar во изминатите шест месеци, тој не се појавуваше многу-многу во неговата канцеларија. И сега, чувството да се вратиш назад навистина беше добро.

На негово изненадување, тој сфати дека во тој период разговорите со Дејвис навистина му недостигаа. Се разбира, неговиот шеф знаеше да биде незгоден и избувлив понекогаш, но со сите срања со кои тој се справуваше како одговорен специјален агент, тоа не беше нешто неочекувано.

„Шетава низ зградава додека не најдов врата со моето име на неа. Сè уште никој не ме исфрлил, па претпоставувам дека сум го погодил правилното место.“

Тој погледна во Дејвис. „Ми изгледаш малку посиво онде околу слепоочниците, шефе“, рече покажувајќи со показалецот.

Дејвис офна. „Ги поминав последните шест месеци од животот во грижи дека ти ќе ја задебеш твојата истрага.“

Ник ги истегна своите нозе пред себе. Тој не заебуваше истраги. „Сум ти дал ли некогаш причина за да се сомневаш во мене?“

„Најверојатно. Само што ти знаеш да ги скриеш тие работи подобро од останатите.“

„Во право си за тоа. Па, ќе сакаш да прејдеш на главното и да ми ги кажеш лошите вести?“

„Прилично си убеден дека имам нешто да ти кажам.“ Дејвис глумеше невиност додека покажуваше кон капачето од неговата чаша. „Зарем не може човек едноставно да се напие кафе и да си поразговара со најдобриот агент во неговиот тим?“

„Ох, значи јас сум ти најдобар агент сега.“

„Ти секогаш си ми бил најдобар агент.“

Ник ја крена едната веѓа. „Немој Палас да те слушне како го кажуваш тоа“, рече тој, мислејќи на друг агент во нивниот тим кој неодамна имаше завршено одлична работа со многу важни апсења.

„Ти и Палас, двајцата сте мои најдобри агенти“, рече Дејвис дипломатски, како мајка од која некој побарал да каже кое ѝ е омилено дете.

„Добро се извади.“

„Добро, не се шегував кога ти реков дека сакам да поразговараме. Слушнав дека апсењата минатата недела не биле баш лесни.“

Ник само одмавна со раката. „Апсењата никогаш не се лесни. Чудна работа, но тоа обично не е искуство кое го буди најдоброто во луѓето.“

Дејвис го набљудуваше со острите, сиви очи. „Завршувањето на тајна задача никогаш не е лесно, особено

кога станува збор за тешка задача како Fivestar. На човек му треба време за да се врати во нормална состојба после тоа. А ова беше многу голема работа, дваесет и седум полицајци од Чикаго обвинети за корупција. Заврши одлична работа, Ник. Директорот ми се јави утрово за да ми честита и ми рече да ти честитам и тебе лично.“

„Мило ми е што ти и директорот сте задоволни.“

„Не можам да не мислам дека апсењава не беа лесни за тебе со оглед на твоето минато, мора да те погодиле.“

Ник не можеше да каже дека случајот го погодил којзнае колку лично, но тоа не беше далеку од вистината: апсењето полицајци не беше многу забавна работа според него. После сè, низ неговите вени течеше полициска крв - и самиот беше бивши полицаец, имаше работено за главната полициска станица во Њујорк цели шест години пред да аплицира во ФБИ. Татко му работеше во полициската станица во Њујорк цели триесет години пред да се пензионира, а и еден од браќата на Ник беше полицаец. Но дваесет и седумте полицајци кои ги имаше уапсено минатиот петок ги имаа прејдено сите граници. Неговото мислење беше дека фактот што лошите момци имаа значки правеше само да биде уште потешко човек да ги сожалува или да сочувствува со нив.

„Тие беа валкани џандари, Мајк. Воопшто немав проблем да ги средам“, рече Ник.

Дејвис изгледаше задоволно. „Добро. Мило ми е што го расчистивме тоа. И видов дека си се пријавил за земање слободни денови.“

„Ќе одам во Њујорк на неколку дена да ја изненадам мајка ми. Таа во недела полни шеесет години и семејството подготвува голема забава.“

„Кога заминуваш?“

Ник насети дека ова прашање беше важно, иако Дејвис се обидуваше да звучи опуштено додека го поставуваше. „Вечерва. Зошто?“ праша тој со сомнеж.

„Што би рекол кога би побарал од тебе да размислиш

за одложување на патувањето на неколку дена.“

„Би рекол дека ти очигледно не ја знаеш мајка ми. Ако не се вратам дома за оваа забава, ќе ти треба булдожер за да ме ископаш од купот вина кој таа ќе го натрупа врз мене.“

Дејвис се насмеа на тоа. „Нема потреба да ја пропуштиш нејзината забава, имаш време за да стигнеш во Њујорк. Да речеме... во сабота вечер. Недела сабајле најдоцна.“

„Очигледно се шегуваш. Со оглед на тоа што имам побарано сè на сè, два слободни дена во последниве шест години, мислам дека овој одмор дефинитивно ми следува.“

Дејвис стана посериозен. „Знам дека ти следува, Ник. Верувај ми, немаше ни да го побарам ова од тебе ако не беше важно.“

Ник се воздржа од своите вообичаени саркастични одговори. Тој го почитуваше Дејвис. Тие работела заедно шест години и тој го сметаше Дејвис за фер шеф, секогаш директен и искрен. И за целата негова кариера во Чикаго, Ник никогаш немаше чуено Дејвис некогаш да побара услуга од некого. Што ја правеше целата работа особено тешка, беше речиси невозможно да го одбие.

Тој воздивна. „Не велам дека прифаќам. Но чисто од љубопитност, кажи ми што е задачата?“

Дејвис ги насети почетоците на неговата капитулација и се навали напред на столицата. „Па, јас би го нарекол тоа еден вид на консултантска работа. Имаме неочекуван развој на настаните во една истрага која ја водат секторите за финансиски криминал и организиран криминал, па ми треба да внесам некој со твоето искуство за тајни задачи. Работите можат да станат малку заебани.“

„За каков случај се работи?“ праша Ник.

„Перење на пари.“

„Кој е одговорен за истрагата?“

„Сет Хаксли.“

Ник го имаше сретнувано Хаксли низ канцелариите, но најверојатно си немаа разменето ни повеќе од десет збора. Неговиот прв - и единствен - впечаток беше дека Хаксли изгледаше многу... организирано. Ако Ник добро се сеќаваше, Хаксли имаше дојдено во бирото по пат на некоја правна програма и имаше дипломирано на некој од врвните универзитети пред да се приклучи на дивизијата за финансиски криминал.

„Што ти треба од мене? Што сакаш јас да направам?“

„Ќе го оставам Хаксли да ти ги каже деталите за случајот. Треба да се сретнеме со него за минута“, рече Дејвис. „Јас го уверив дека не те вклучуваме тебе за да го преземеш целиот случај, дека ни треба само твојата помош - тој веќе со месеци работи на овој случај.“

Ник сфати дека неговото давање согласност всушност било само формалност, дека ова на некој начин веќе било одлучено. „Па зошто ти требавам јас?“

„За да бидам сигурен дека Хаксли може да се справи со ова. Нему ова му е прва тајна задача. Не сакам да се сомневам во моите агенти и да им се плеткам во работата, а Хаксли ми нема дадено причина да го направам тоа ни тука. Сите мора некогаш да имаат своја прва тајна задача. Но јавниот правобранител многу детално го следи овој случај, а тоа значи дека нема простор за грешки.“

„Има ли некогаш простор за грешки во кој било од твоите случаи?“

Дејвис се исклешти. „Не. Но овој пат дефинитивно нема простор за грешки. Јас така ги класифицирам работите: општо нема простор за грешки, нема простор за грешки и *дефинитивно* нема простор за грешки.“

Ник подразмисли за она што му го зборуваше. „Спомна дека државниот правобранител многу внимателно го следи овој случај. Случајот е дел од истрагата Мартино?“

Дејвис кимна. „Мислам дека сега ти е јасно зошто не смее да има грешки.“

Немаше потреба повеќе да зборува. Пред три месеци, една нова адвокатка, Камерон Линд, беше назначена за јавен правобранител после скандал кој резултираше со апсење и оставка на нејзиниот претходник. Откако беше назначена, Линд ја постави истрагата Марино за свој врвен приоритет. Што значеше дека истрагата исто така беше прв приоритет на целиот ФБИ тим во Чикаго.

Роберто Марино со години беше одговорен за водење на најголемата криминална организација во Чикаго - неговата банда беше одговорна за речиси една третина од сите зделки со дрога во градот и неговите луѓе ги тепаа, ги подмитуваа, им се закануваа и ги убиваа сите што ќе им застанеа на патот. Како и да е, во текот на изминатите неколку месеци, ФБИ имаа уапсено повеќе од триесет членови од бандата на Марино, вклучувајќи го и нивниот шеф Роберто Марино. Сите, па дури и директорот на ФБИ и јавниот правобранител ги сметаа овие апсења за огромна победа во борбата против криминалот.

Ник не беше инволвиран во апсењата Марино поради тајната операција Fivestar на која работеше во последните шест месеци. Дел од другите агенти имаа собрано многу поени и слава во тој случај, факт кој малку го вознемируваше неговото натпреварувачки настроено его.

„Сакаш да дознаеш нешто повеќе?“ праша Дејвис со искра во очите.

По ѓаволите, се работи за помалку од недела дена, си помисли Ник. Во следните неколку дена, тој можеше да му го позајми своето големо искуство за тајни задачи на помладиот агент, да добие некој поен кај својот шеф, да исклоца некој гангстерски задник и сепак во недела да стигне навреме во Њујорк за да ѝ пее „среќен роденден“ на мајка му. Како што тој гледаше на работите, целата ситуација беше победа за него како и да ги вртиш работите. „Добро“, кимна Ник. „Ајде да одиме да се видиме со Хаксли.“

АГЕНТОТ ХАКСЛИ ВЕЌЕ ТИ чекаше во конференциската сала. Ник брзо го измерка својот нов партнер: внимателно средена руса коса, очила за гледање со многу тенки рамки и скап костум во три дела. Неговите очи се задржаа на парчето облека кое Хаксли го носеше под саќото.

Елек.

И тоа не панцир за куршуми. *Плетен* елек. Значи, Хаксли не носеше само костум; тој го имаше комплетниот *аутфит*: темно кафени панталони и сако, бела кошула на тенки риги, елек со V израз и темна свилена кравата.

Ник, од друга страна, беше облечен сосема нормално, сив костум, бела кошула и тегет вратоврска. Затоа што мажите кои имаа пораснато во Бруклин не правеа такви модни комбинации. И тие дефинитивно не носеа плетени елечи. Вистина, беше февруари во Чикаго и надвор беше минус десет степени, па тој претпоставуваше дека елекот имаше некој вид на функционална намена да ја одржува температурата во телото на Хаксли, но сепак... мислењето на Ник беше дека единствените додатоци со кои еден ФБИ агент треба да го надополни својот костум беа пиштол и држач за на рамо за истиот. Можеби евентуално и лисици, во зависност од формалноста на пригодата.

Ник му кимна на Хаксли и брзо го поздрави додека седнуваше спроти него на мермерната конференциска маса. Дејвис седна на чело на масата и почнаа со работа. „Па, му кажав на Ник за твојата работа на истрагата Екхарт во изминативе неколку месеци.“

Добро, Ник сега барем имаше име и тоа име кое му беше познато - име кое им беше познато на многу луѓе во Чикаго. „Ександер Екхарт? Типот со рестораните?“

„Ресторани и ноќни клубови, всушност“, го поправи Хаксли. Тој си ги поднамести очилата и се исправи на столицата. „Ехарт има три ресторани и четири бара во областа на Чикаго, секој еден од нив скап и луксузен. Неговото вистинско богатство е францускиот ресторан,

Бордо, лоциран западно од Луп. Ресторанот се наоѓа покрај реката и има ексклузивен ВИП вински бар кој може да го посетува само богата клиентела.“

„Веќе му кажав на Ник дека истрагата е поврзана со случаите Мартино. Мислам дека можеш да продолжиш со приказната оттаму“, предложи Дејвис.

Лаптопот на Хаксли беше изваден, тој беше подготвен да го направи токму тоа. Го зеде далечинскиот управувач и со кликање на едно копче, еден екран се спушти од таванот директно пред нив. Светлата во конференциската сала се затемнија и Хаксли започна со својата презентација. „По апсењата на Роберто Мартино и другите членови на неговата криминална организација, ние почнавме да сфаќаме дека обемот на илегалните активности на Мартино е многу поголем и поширок отколку што се сомневавме. Како на пример, неговата врска со овој човек овде.“

На екранот пред него, Ник погледна во фотографијата од човек со кафена коса со средна должина, модерно префрлена преку челото. Тој изгледаше како да беше во средните триесетти години. Носеше костум кој делуваше уште поскапо од оној на Хаксли, а под раката држеше висока, дваесет и нешто годишна бринета.

„Ова е Ександер Екхарт“, рече Хаксли. „Девојката е неважна, вкус на месецот. Врз основа на доказите кои ги собравме во текот на последните неколку месеци, веруваме дека Екхарт пере огромни суми на пари од дрога за Роберто Мартино. Мартино ги комбинира неговите пари со профитите од рестораните и баровите на Екхарт-тука се особено важни ноќните клубови затоа што таму има огромен обрт на готовина кој овозможува совршено покритие. Екхарт потоа ги пријавува валканите пари како дел од неговите приходи и *voilà*, парите се чисти. Работевме со Управата за јавни приходи за да најдеме доказ во пријавите за даноци кои Екхарт ги пополнувал за неговите бизниси во текот на минатите неколку години, но државниот правобранител во меѓувреме ни побара да најдеме и дополнителни докази.“

„Нешто што навистина би можело да го привлече вниманието на поротата“, му објасни Дејвис на Ник.

Ник го разбираше размислувањето на државниот правобранител. Тој имаше работено со доволно јавни обвинители и адвокати за да знае дека тие не сакаа случаи каде доказите се базираа главно на документи. Повикувањето на здодевен инспектор за даноци на пултот за сведоци и неговото долго бамборење за неразбирливи даночни формулари беше сигурен начин да се успие поротата - и да се изгуби случајот.

„Па, какви други докази имаме?“ праша тој.

„Јас го набљудувам Екхарт во последниве неколку недели и забележав дека се сретнува со овој човек.“ Хаксли отвори друга фотографија, слика од човек со катран црна коса кој изгледаше како да беше во доцните четириесетти години. Тој носеше долг темен капут со крената јака додека брзаше да влезе во зграда која Ник не ја препознаваше.

„Ова е Карло Трилани, фотографиран пред Бордо“, рече Хаксли. „Тој неколкупати одеше таму за да се сретне со Екхарт и тоа секогаш во времиња кога ресторанот беше затворен. Ние се сомневаме дека Трилани е еден од луѓето на Мартино, иако сè уште немаме доволно докази за да го уапсеме. Се надеваме дека ќе успееме да ги средиме двајцата како дел од оваа истрага - и него и Екхарт.“

Ник брзо почна да ја разбира целата приказна. „Претпоставувам дека конкретните, видливи докази кои ги сакаме лежат во тие средби.“

Хаксли кимна. „Она што ни треба е да најдеме начин за да ги чуеме разговорите на Екхарт и Трилани.“

Ник сфати каде одеше Хаксли со ова: електронски надзор. Многу почесто користен од страна на ФБИ отколку што беа свесни просечните луѓе - истражувачка техника која често им овозможуваше да дојдат до опипливите докази кои им требаа. Како и да е, најбезнатата работа беше да се постават уредите за

снимање без осомничените да забележат нешто. Но тимовите на ФБИ си имаа свои начини за да го направат тоа.

„Рече дека се сретнуваат во Бордо?“ праша Ник.

„Требаше да бидам поконкретен. Тие впрочем не се сретнуваат во самиот ресторан. Екхарт, или поверојатно Трилани, е доволно паметен за да избегне средби во ресторанот.“ Хаксли отвори компјутерски генериран нацрт од зградата со две нивоа. „Ова е шематски план на зградата каде што е лоциран Бордо.“ На екранот се менуваа слики со различни обележани области на нацртот додека Хаксли продолжуваше да зборува. „На главното ниво има ресторан со голем отворен балкон кој гледа кон реката. ВИП винскиот бар е лоциран веднаш до тоа, баш во овој простор овде. Под ресторанот и винскиот бар има уште едно ниво каде што се наоѓа приватната канцеларија на Екхарт. Тоа е местото каде што се сретнуваат тој и Трилани.“

„Може ли да се влезе на долното ниво низ барот?“ праша Ник.

„Да и не.“ Хаксли го зумираше нацртот за да го прикаже главното ниво од зградата. „Во винскиот бар има внатрешна врата која води до скалите и до пониското ниво. Тука исто така има и посебен надворешен влез, веднаш до задната врата од главниот бар. проблемот лежи во тоа што двете врати од долното ниво - како и сите прозорци - се заштитени со аларм.“

„Екхарт има посебен безбедносен систем за неговата канцеларија?“ праша Ник.

„Мислам дека тој повеќе е загрижен за овој простор овде.“ Хаксли го отвори нацртот од долното ниво и со жолто обележа еден голем простор лоциран малку подолу низ ходникот, во близина на канцеларијата на Екхарт. „Ова е визбата каде што се чуваат вината за ВИП барот и ресторанот. Тоа е причината за безбедносниот систем - Екхарт има над шест илјади шишиња вино кои се чуваат во таа визба. Прва класа, врвни вина. Јас направив едно истражување; дознав дека Екхарт е

огромен колекционер. Минатата година, *Вински Сведок* имаше напишано цела приказна за него и за визбата во Бордо. А пред неколку недели, тој крена голема прашина во кругот на колекционерите на вина со тоа што плати 258.000 долари за еден пакет ретки вина.“

„Четврт милион долари за *вино*?“ Ник затресе со главата во неверување. Какви работи правеа богатите луѓе со своите пари.

„И тоа е само еден пакет од 6.000 шишиња“, продолжи Хаксли. „Ако пресметаме сè, сите шишиња вино и шампањ, Екхарт има над три милиони долари под тој ресторан. И сето тоа се производи кои се пијат и кои се многу лесни за транспортирање.“

Дејвис свирна. „Тоа го објаснува безбедносниот систем.“

Ник само се намурти, тој не се импресионираше така лесно. Добро, можеби колекцијата на Екхарт вредеше еден тон пари, но тоа сепак беше само *вино*. Не му беше гајле како ќе го наречат, некултурен или несофистициран, но тој немаше намера да се пали и да паѓа во несвест за куп ферментиран сок од грозје. Пијалаците за мажите требаше да бидат силни и малку да го горат грлото додека ги голташ. Како на пример, виски. „Кој има пристап до лозинката за безбедносниот систем?“

„Само Екхарт и двајцата негови генерални менаџери. Еден од нив мора да биде во Бордо секогаш кога ресторанот е отворен. И според она што ние успеавме досега да го дознаеме, тие ја менуваат лозинката на една недела.“

„Како го дознавте тоа?“ праша Ник.

„Имаме еден агент кој работи на тајна задача таму, таа е шанкерка - ја поставивме на позицијата пред неколку недели“, рече Хаксли. „Планиравме да ја искористиме за да стигнеме до долното ниво од ресторанот, но безбедносниот систем на Екхарт се покажа како многу поголем предизвик одошто очекувавме.“

Ник ги крена рамениците.

„Јас воопшто не гледам зошто таа ни е потребна - нашиот следен чекор мене ми изгледа доста просто и едноставно. Ке набавиме судски налог со кој ќе ја присилиме компанијата за аларми да ни ја предаде лозинката од безбедносниот систем на Екхарт, а потоа ќе влеземе и ќе го озвучиме целото место сред ноќ.“

„За жал, тоа не е опција во овој случај“, рече Хаксли. „Екхарт ги користи услугите на компанијата наречена РЛК безбедност. Ги проверив - тие обезбедуваат приватни домови и бизниси. Дел од нивните клиенти е и Роберто Марино чиј дом го обезбедува баш оваа фирма.“

Ник беше импресиониран од деталноста и темелноста на Хаксли. „Се сомневам дека се работи за коинциденција. Моја претпоставка е дека Марино го поврзал Екхарт со неговиот тим за безбедност откако почнале заедно да работат.“

„Дури и ако земеме налог, премногу е ризично да ги вклучуваме РЛК безбедност во нашиот план. Луѓето на кои им верува Марино не им се пријатели на ФБИ“, рече Хаксли.

Тука немаше несогласување. „И кои опции ни ги остава тоа нас?“ праша Ник.

Хаксли погледна во Дејвис. Ник насети дека следниот дел беше причината поради која беше повикан за консултации.

„Нашата единствена опција е да го направиме ова речиси транспарентно“, рече Хаксли. „Да не речам, пред сите. Секоја година, за Денот на вљубените, Екхарт е домаќин на ексклузивен добротворен настан во Бордо. На листата со гости има точно сто души, а се плаќа пет илјади долари по човек. Како дел од настанот, Екхарт нуди дегустации на некои од ретките вина кои ги поседува. Во близина на визбата има приватна соба за дегустации и тој поставува чувар таму како мерка на претпазливост, но гостите секако имаат пристап до долното ниво од зградата. Што значи дека агентот кој ќе го посети настанот како гостин би можел да се искраде

од останатите за време на забавата, да провали во канцеларијата на Екхарт и да ги постави микрофоните.“ Тој си го прочисти грлото. „Тоа ќе бидам јас.“

Ник пропушташе нешто тука, коцките некако не му се спојуваа. „Зошто едноставно не ја искористиме оваа агентка која веќе работи таму за да ги постави микрофоните? Ако не може да го направи тоа што најмногу ни треба, зошто тогаш воопшто се преправа дека е шанкерка?“

Хаксли го изрази своето разбирање за прашањето со кимање. „Тоа беше нашиот план на почетокот. Но агентката Симс дозна дека вработените немаат пристап до долното ниво за време за забавата - Екхарт има најмалку приватен сомелиер за да ги сипува најскапите вина од неговата визба за гостите. Тоа беше неочекуван развој на настаните, но добро, не е комплетно залудно - Симс може да делува како засилување горе додека јас ги поставувам микрофоните долу во канцеларијата на Екхарт.“

„И како, поточно, планираш ти да влезеш на забавата?“ праша Ник. „Претпоставувам дека ФБИ не се на листата со гости на Екхарт.“

„Така е. Јас планирав да бидам придружник на една од гостинките кои се на списокот.“

Ник направи пауза и се навали наназад на столицата, впивајќи ги зборовите. „Тоа значи дека треба да вклучиме цивил.“ Генерално, тој не сакаше да користи цивили во тајни задачи. Тие беа непредвидливи и, да бидеме искрени, цивилите обично ги отежнуваа и заебуваа тајните задачи. Како и да е, понекогаш околностите не оставаа простор за избор и цивилите беа неопходни.

Хаксли брзо продолжи. „Се работи само за една вечер и ризикот за цивилот е минимален: таа нема да треба да прави ништо друго, освен да ме внесе на забавата. Откако ќе влеземе внатре, јас ќе си ги преземам работите во свои раце.“

Дејвис прозборе за првпат откако Хаксли почна да го објаснува планот и параметрите на задачата. „Што мислиш, Ник?“

Ник го набљудуваше нацртот на екранот пред себе. Без способноста да се заобиколи и избегне алармот, тој не гледаше друг начин за поставување на микрофоните. „Не велам дека не може да успее. Но јасно е дека ова не е најтипичниот начин за да се постават уреди за снимање.“

„Добро. Момците во Рокфорд можат да се справат со типичните работи“, рече Дејвис.

Ник се насмевна на тоа. „Во право си. Но главната забанција ќе биде да му најдеме придружничка на Хаксли за забавата. Некоја која ќе биде подготвена да си игра со нас.“

Хаксли повторно се сврте кон својот компјутер, ефективен како и секогаш. „Впрочем, јас веќе ја разгледав листата со гости. Имам совршен кандидат на ум.“

„Чисто од љубопитност, уште колку време ќе трае оваа твоја презентација?“ праша Ник.

„Само уште осумнаесет слајда.“

„Ќе ни треба уште кафе“, му промрморе Ник на Дејвис. Тогаш погледна кон екранот и ја виде фотографијата од жената која Хаксли очигледно сакаше да ја вмеша во операцијата Екхарт.

Ох, да му се плуцнам.

Ник веднаш ја препозна жената. Не затоа што лично ја познаваше, туку затоа што сите во Чикаго - а најверојатно и половина земја со оглед на неодамнешните настани - можеа да ја препознаат.

„Џордан Роудс?“ праша тој со неверување. „Таа е најбогатата жена во Чикаго.“

Хаксли го отфрли ова со едно одмавнување со раката. „Не баш. Тука е и Опра, се разбира. Нема жена во Чикаго која може да ја надмине Опра.“

„И немој да забораваме на Прицкерс“, додаде Дејвис.

„Во право си. Мислам дека Џордан Роудс е горе-долу некаде на четвртата позиција на листата на најбогатите“, промрморе Хаксли.

Ник ги замолче двајцата со по еден сериозен поглед. „Добро, ајде да речеме дека е во првите пет, сеедно.“

„И технички, парите се на татко ѝ, не се нејзини“, истакна Хаксли. „Листата за четиристотини најбогати Американци на Форбс го проценува богатството на Греј Роудс на 1,2 милијарди долари.“

1,2 милијарди. „И ние сакаме да ја вовлечеме ќерката на овој човек во тајна операција?“ праша Ник. „Ова е нашата најдобра опција?“

„Списокот со гости за забавата на Екхарт е екстремно ексклузивен“, рече Хаксли. „Не е дека имаме избор да седнеме и да интервјуираме кандидати. Ни треба некој за кој можеме да бидеме сигурни дека ќе се сложи да ни помогне. Некој кој има огромен мотив за да се сложи.“

Ник погледна во фотографијата од Џордан Роудс на екранот. Иако неволно, тој мораше да признае дека Хаксли имаше добра поента - четврта најбогата жена во Чикаго или не, тие имаа моќ врз неа. Огромна моќ.

„Што е проблемот, МекКол? Се плашиш дека таа е премногу за тебе?“ праша Дејвис со зајадлива насмевка. „Мислам, професионално.“

Ник се воздржа да не се насмее. Во изминатите шест месеци, тој на тајните задачи се преправаше во сè и сешто, од дилер на дрога, до крадец, до уметник, имаше поминато речиси триесет ноќи во затвор и имаше средено дваесет и седум корумпирани џандари од Чикаго. Дефинитивно можеше да се справи со една богата наследничка.

Ександер Екхарт беше негова мета, барем во следните пет дена, а Џордан Роудс очигледно беше нивната најдобра шанса за оваа истрага да успее. Што значеше дека повеќе не беше прашање дали таа ќе соработува со нив, туку кога ќе соработува. Тој сериозно му кимна на Дејвис. „Сметај ја работата за завршена, шефе.“